ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ — ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΗΑΛΑ-ἁπαλὰ ἡ Λαμπίραινα πλάγιασε τὴ Ρόζα στὸ προσκέφαλό της κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της.

— Τί σοῦ συμβαίνει, Ρόζα μου ; τῆς εἶπε. Γιατί δὲν μοῦ τὸ λὲς ἐμένα, τῆς μητέρας σου ; Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ, Ρόζα...

Κι' ἐπειδὴ ἡ Ρόζα σιωποῦσε, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, μὲ τὸ στῆθος παλλόμενο ἀπ' τὴ ζωηρὴ συγκίνηση, ἡ Λαμπίραινα πῆρε τὴν ἐφημερίδα κι' ἄρχισε νὰ ρίχνη γρήγορες ματιὲς στὴ σελίδα ποὺ διάβαζε πρὸ ὀλίγου ἡ κόρη της. Τέλος τὸ βλέμμα της ἔπεσε σὲ μιὰ εἴδησι, σχετικὴ μὲ τὴν καλλιτεχνικὴ κίνησι. Τὴ διάβασε γρήγορα-γρήγορα, ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι κι' εἶπε στὴ Ρόζα:

— Καλό μου παιδί... Αὐτὸ ἦταν λοιπόν ;

— Τί, μητέρα ; ρώτησε ἡ Ρόζα ταραγμένη.

— Διάβασες αὐτὸ καὶ συγκινήθηκες ; Καὶ τῆς ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὴν εἴδησι στὴν ὁποία γινότανε λόγος γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Γαλάζη.

Ἡ Ρόζα κοκκίνισε.

Ἡ μητέρα της τῆς χάϊδευε τὸ κεφάλι καὶ τῆς εἶπε:

— Τὸν πόνεσες ;

Ἡ Ρόζα ἄνοιξε τὰ μάτια της ξαφνιασμένη καὶ κύτταξε τὴ μητέρα της. Ἄκουσε καλά ; Δὲν ἔκανε λάθος ; Δὲν ὀνειρευότανε ; Ἡ μητέρα της τῆς τὸ εἶπε αὐτό ; Δὲν ἤξερε, ὅπως εἴπαμε, τί εἶχε συμβεῖ τὶς πρῶτες ἡμέρες, ποὺ κινδύνευε νὰ πεθάνη, δὲν ἤξερε πὼς ὁ καλός της εἶχε γνωριστεῖ μὲ τὴ μητέρα της, εἶχε δώσει τὸ αἷμα του γι' αὐτή. Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τώρα τὰ λόγια τῆς μητέρας της, παραξενεύοταν, σάστιζε...

Ἡ Λαμπίραινα τὸ κατάλαβε.

Ἐξακολούθησε νὰ χαϊδεύη τὴ Ρόζα καὶ τῆς εἶπε σιγά:

— Θὲς νὰ τὸν δῆς, Ρόζα μου ;

— Μητέρα !...

— Μὴν ντρέπεσαι, παιδί μου, μίλησέ μου ἐλεύθερα...

— Δὲν θὰ θυμώσης μαζύ μου ; Δὲν θὰ μὲ μαλώσης ;

— Χρυσό μου παιδί !...

— Εἶνε τόσο καλός, μητέρα, ἂν τὸν γνώριζες...

— Τὸν γνώρισα.

Ἡ Ρόζα ξαφνιάστηκε πάλι.

— Τί εἶπες, μητέρα ;

— Ναί, κόρη μου, τὸν γνώρισα. Τὸν γνώρισα καλά...

— Πότε, μητέρα ;

— Ὅταν σ' ἔφεραν ἐδῶ, Ρόζα, τὴν πρώτη νύχτα. Ἐσὺ ἤσουν ἀναίσθητη. Κινδύνευες σοβαρά. Δὲν εἴχαμε καμμιὰ ἐλπίδα πειά. Περιμέναμε τὸ μοιραῖο καὶ κλαίγαμε. Ὁ γιατρὸς εἶχε πεῖ πὼς πρέπει νὰ γίνη μετάγγισι αἵματος. Ἴσως γλύτωνες ἔτσι, ἴσως σὲ σώναμε. Τότε...

— Τότε, μητέρα ;....

— Τότε ὁ πατέρας σου ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸν ἀδερφό σου, μὰ δὲν τὸν βρῆκε πουθενά. Εἴχαμε ἀπελπιστεῖ. Σὲ κλαίγαμε σὰν πεθαμένη. Κι' ἄξαφνα ἦρθε ἐκεῖνος...

— Ἦρθε μόνος του ;

Ἡ Λαμπίραινα ἀναγκάστηκε νὰ πῆ ψέμματα στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διηγήσεώς της.

— Ναί, πέρασε νὰ ρωτήση γιὰ τὴν κατάστασί σου κι' ἔμαθε πὼς θὰ πέθαινες, ἂν δὲν βρισκότανε κάποιος νὰ σοῦ δώση τὸ αἷμα του...

— Τότε... τότε, μητέρα ;..

— Τότε, παιδί μου, προσφέρθηκε πρόθυμα γιὰ τὴ μετάγγισι ὁ ἴδιος. Μά...

— Λέγε, λέγε, μητέρα...

— Μὰ ὁ πατέρας σου δὲν ἤθελε... Ἔμεινα τότε γιὰ λίγες στιγμὲς μαζὺ μὲ τὸ νέο. Τοῦ μίλησα. Γνωριστήκαμε. Εἶδα πὼς εἶχα νὰ κάμω μ' ἕνα εὐγενικὸ καὶ καλόκαρδο παιδί...

— Μητέρα μου... καλή μου μητέρα !...

Μεσολάβησαν λίγες στιγμὲς σιωπῆς. Ἡ Ρόζα ἦταν κατασυγκινημένη. Κρατοῦσε τὸ χέρι στὸ στῆθος της σὰν νὰ φοβόταν μὴν σπάση ἡ καρδιά της ἀπ' τοὺς δυνατοὺς παλμούς της. Τὰ μάτια της εἶχαν βουρκώσει.

Ἡ μητέρα της κατάλαβε τὴν ταραχή της. Θἄθελε νὰ διακόψη τὴ διήγησί της. Μὰ ἡ Ρόζα ἀνυπομονοῦσε. Κρεμότανε ἀπ' τὰ χείλη της.

— Λοιπόν, μητέρα ;... Λοιπόν ;... Ὤ, πές μου, πές μου πῶς ἔγινε αὐτό... Πές μου τα ὅλα...

— Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ πατέρας σου βγῆκε ἔξω κι' ἦρθε κοντά σου. Τότε ὁ νέος μίλησε μαζύ μου. Μ' ἄνοιξε τὴν καρδιά του. Συνεννοηθήκαμε ἀμέσως. Κατάλαβα πὼς εἶχε χρυσῆ καρδιά. Τὸν συμπάθησα ἀμέσως...

— Ἄ, καλὴ μητεροῦλα !...

— Ὅταν ξαναῆρθε στὸ γραφεῖο ὁ πατέρας σου, ἐνώσαμε τὶς παρακλήσεις μας γιὰ νὰ τὸν πείσουμε νὰ δεχτῆ τὴν προσφορὰ τοῦ νέου. Μὰ ἀρνιόταν, ἀρνιόταν μὲ πεῖσμα. Ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ μιλήσω σκληρά, μὰ δὲν βγῆκε κι' ἀπ' αὐτὸ τίποτα. Εὐτυχῶς μπῆκε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ γιατρός. Τοῦ ἐξηγήσαμε τί συμβαίνει καὶ χωρὶς νὰ καλοφωτήση τὸν πατέρα σου, πῆρε τὸν νέο μαζύ του κι' ἔτρεξε κοντά σου, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ λύσι. Ἔτσι ἔγινε ἡ μετάγγισι καὶ σώθηκες...

Ἡ Ρόζα ἔκλαιγε ἀπ' τὴ συγκίνησι καὶ φιλοῦσε τὰ χέρια τῆς μητέρας της. Ἔπειτα ρώτησε:

— Τὸν ξανάδες, μητέρα ;

— Ναί, παιδί μου. Τὴν ἑπομένη, ὅταν ἦρθε νὰ τοῦ ἀλλάξουν τὸν ἐπίδεσμο τοῦ χεριοῦ του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πατέρας σου ἐξαγριώθηκε ποὺ τὸν εἶδε, δὲν ξαναφάντηκε ἐδῶ. Τὸν πληροφοροῦσα γιὰ τὴν κατάστασί σου μὲ τὴ φίλη σου, τὴν Λευκή...

Ἡ Ρόζα στήριξε τώρα τὰ μάτια της στὰ μάτια τῆς μητέρας της καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποῦτρεμε ἀπὸ συγκίνησι:

— Μητέρα, πές μου... Δὲν εἶνε καλός, τόσο καλὸς καὶ τόσο ἀξιαγάπητος ;

— Ναί, παιδί μου. Τόσο καλός, ὥστε τοῦ ὑποσχέθηκα, ναί, ναί, τοῦδωσα τὸ λόγο μου, ὅτι μιὰ μέρα θὰ γίνης δική του, γυναῖκα του.

Ἡ Ρόζα ἀγκάλιασε τὴ μητέρα της καὶ τὴ γέμισε φιλιά.

Ἔπειτα εἶπε σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό της:

— Τόσο καλός !.. Ἔκαμε τόσα γιὰ μένα !.. Μοῦσωσε τὴ ζωή... Κι' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω... Ἔχω τόσον καιρὸ νὰ τὸν δῶ... Τόσον καιρό, Θεέ μου !... Κι' ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

Ἡ Λαμπίραινα ἔσκυψε κοντά της.

— Μὴν κλαῖς, κόρη μου...

— Μητέρα, μητέρα μου, τὸν ἀγαπῶ ! Τὸν ἀγαπῶ κι' ὅμως δὲν τολμῶ οὔτε νὰ τὸν ἀντικρύσω... Γιατί μᾶς κρατοῦν μακρυὰ τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλο ; Γιατί ;...

— Σώπασε, Ρόζα μου. Ὅλα θὰ περάσουν. Κάμε ὑπομονή...

— Ὄχι, μητέρα, ὄχι, ὄχι πειά... Δὲν μπορῶ νὰ ὑπομένω. Θὰ φύγω, θὰ τρέξω κοντά του πάλι. Καλύτερα νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά του... Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ, μητέρα, νὰ τὸν εὐχαριστήσω γιὰ τὴν καλοσύνη του, καταλαβαίνεις ;

— Ναί, παιδί μου, τὸ νοιώθω. Καὶ γι' αὐτό...

Ἡ Λαμπίραινα κοντοστάθηκε διστακτική. Μὰ ἔξαφνα πῆρε τὴν ἀπόφασί της.

— Ἄκουσε, Ρόζα μου, εἶπε. Μοῦ ὑπόσχεσαι πὼς θἄσαι φρόνιμη ;

— Ναί, μητέρα...

— Λοιπόν, τότε θὰ σοῦ κάμω τὸ χατῆρι. Ναί, ἔτσι πρέπει νὰ γίνη. Θὰ τοῦ μηνύσω νἄρθη.

— Ἀλήθεια ;.. Ἀλήθεια, μητέρα !...

— Ναί, ἀλήθεια, ἀλλὰ γιὰ λίγες στιγμές. Πρόσεξε, Ρόζα μου. Δὲν πρέπει νὰ μάθη τίποτε ὁ πατέρας σου. Μοῦ ὑπόσχεσαι πὼς θἄσαι λογική ;

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, μητέρα. .. ..

Ἡ Λαμπίραινα κράτησε τὸ λόγο της.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔστειλε, σὰν γύρισε σπίτι, τὴ μαγείρισσα ν' ἀφήση στὴν Ἔκθεσι ἕνα σημείωμά της γιὰ τὸ Γαλάζη. Δὲν τοῦγραφε παρὰ δυὸ λόγια: «Αὔριο στὶς ἕξ στὴν κλινική». Δὲν ὑπόγραψε κάν. Ἦταν βέβαιη πὼς ὁ Γαλάζης θὰ καταλάβαινε καὶ θὰ πήγαινε, χωρὶς ἄλλο. Ἔτσι κι' ἔγινε πράγματι. Μόλις ὁ Ἀνδρέας ἔλαβε τὸ σημείωμα καὶ τὸ διάβασε, πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρά του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ἀνδρέας πλησίασε στὸ κρεββάτι τῆς ἀγαπημένης του, γεμάτος συγκίνησι...